

Вечъ любовта азъ знамъ. Макаръ и повторъ
Тя да цъвти — веднѣжъ благоухай.
Тя прецъвтятъ за менъ веднѣжъ... Какъвъ ли
Тя дъхъ ще ръсне въ мойто омрачено
Сърце? Какво ще влее въ него пкъ?
Какви надежди? Може ли отпъди
Тя скритий, хладенъ образъ на смъртта,
Когото е, презъ дни на скърбъ злокобна,
Душата ми откърмила съвъ сълзи?...

Ти, ти си въ първий цвятъ на младостта,
Надъ твое чело сянката на скърбъ
Не е минала, ни горчиви сълзи
Сж замъглили твоите очи.
Лелее още младото сърце
Мечти заветни, чисти и високи...
Въ душата ми проникна ти, подобно
Мелодия възвишена и нежна —
Подобно на мелодия отново,
Кога да е, ти ще изчезнешъ пакъ...
Мъртвешки сънъ не буди никой звукъ,
Мъртвешки мракъ лучи не осветляватъ!
Мъртвецъ съмъ азъ, когото сж случайно
Забравили въвъ гроба да заровятъ!...
Ще дойде край, но, Боже мой, кога?»

Съвъ кроткъ ромонъ тихо се надъ него
Привождаха събудените ветки
И шепняхъ. Но технии шепотъ той
Не чуваше, въвъ себе си унесенъ...
Въ самотната си полутъмна стая
Се върна той. На масата безъ редъ
Стояха книги струпани — надъ тяхъ
Цигулката, едничката утеха
На негова безрадостенъ животъ.
Неясни думи върху късъ отъ книга
Надраскани, въ лучите мъжделиви